

SVENSK MUSIKTIDNING

Nr 11.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 1497.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 4 Juni 1903.

Expedition: Vallingatan 11.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspris 20 öre pr petitrad.

23:e Årg.

Vilhelmina Strandberg.

Med detta spelår avslutar en af kgl. teaterns mest sympatiska artister en mångårig förtjänstfull verksamhet vid operascenen, i det fru Vilhelmina Strandberg nu drager sig tillbaka till privatlivet. Redan för elfva år sedan kunde hon fira sitt 25-års-jubileum som medlem af vår operas artistpersonal, och hennes bild jämte en biografisk uppsats förekom då i denna tidning. När hon nu efter trettiofemårig tjänstgöring vid vår främsta lyriska scen lämnar densamma, känna vi oss manade att med ett tack för hvad hon där uträttat lämna en

Marie Hall.

kortfattad redogörelse för hennes sceniska konstnärsbana, åtföljd af biografiska notiser. Under ett så långt teaterlif har hon naturligtvis haft skilda uppgifter att lösa. Ungmön och pagen ha efterträds af den bedagade matronan, Cherubin af Marcellina, Siebel af Martha; i alla skepnader lyckad genom sin behagliga sång, sin intagande personlighet och dramatiska framställning har hon utgjort en värderik förmåga för scenen och, ehuru ej tillhörande primadonnornas klass, varit en publikens gunstling. Redan på den tiden, då Musikaliska akademien var inrymd i det gamla Kirsteinska huset vid Klara Strandgata — nu efterträdt af hôtel Continental vid Vasagatan — och professor Bauck

Vilhelmina Strandberg.

Salomon Smith.

höll sina för allmänheten tillgängliga musikhistoriska föreläsningar med musik, mest utförd af eleverna, var det alltid ett nöje när man fick se och höra »Mina Söhrling», som med sitt ungdomligt glada väsen, sin sympatiska röst och djupt musikaliska natur alltid eröfrade publiken. Hon kunde ock, såsom hennes biografi visar, räkna sig bördig från tonkonstens värld.

Maria Vilhelmina Strandberg, född Söhrling, är född i Stockholm den 6 november 1845, dotter af musikdirektör Vilh. Söhrling och hans maka Maria Elis. Wretman. Hennes far var då sånglärare vid katolska kyrkan i Stockholm men flyttade 1846 till Visby, sedan han blifvit domkyrkoorganist därstädes. Dottern Vilhelmina blef sålunda gottländska, hvilket ock spordes af hennes dialekt, då hon 1862 inträdde såsom elev vid Stockholms konservatorium, sedan hon förut i Visby idkat sångstudier för Elfrida André. Konservatoriet lämnade fröken Söhrling år 1865 och utbildade sig där-efter ytterligare i sångkonsten under ledning af hofsångaren Isaak Berg och fru Fredrika Stenhammar samt gjorde sedan sin första debut på k. operan d. 18 okt. 1867 såsom *Jeanette* i »Joconde», Nic. Isouards täcka opera, som efter nära trettio års hvila återupptogs på kungliga scenen 1858 i omarbetad öfversättning af Harald Wieselgren. Året efter denna debut blef fröken Söhrling engagerad vid operan, som hon sedan alltjämt tillhört. Vid hennes ofvan nämnda kvartsekels-jubileum rönt den flärdfrä, talangfulla sångerskan många bevis på aktning och vänskap. Af konungen erhöll hon då medaljen »Litteris et artibus», af kamraterna vid lyriska scenen en vacker silfverbägare, innehållande åt jubilaren insamlad gåfva af guldmynt till rätt vackert belopp. Jämte lyckönskningar af operachefen och operapersonalen, kör- och balettstaten inberäknad, fick hon mottaga en rik skörd af lagerkransar och blommor.

I början af april 1878 ingick fröken Söhrling äktenskap med e. o. kammarskrifvaren i tullverket Olof Strandberg, son af vår utmärkte operatenor med samma namn i hans första gifte, och är sedan omkr. femton år enka efter honom. Hon erhöll genom detta gifte till svärmor den på sin tid mycket omtyckta operasångerskan Charlotte Strandberg, Olle Strandbergs maka i ett senare gifte, och kom med tiden att öfvertaga åtskilliga af hennes roller.

Taga vi nu till sist en öfverblick öfver de operapartier Vilhelmina Söhrling-Strandberg utfört på vår k. opera så se vi henne där ha kreerat *Astrid* i »Vikingarne», *Micaela* i »Carmen», *Magdalena* i »Mästersångarne», *Thérèse* i »Andorradalen», *Paraschiva* i »Neaga», *mstrs Bentson* i »Lakmé»,

mor Babette i »Flickan från Arles», *Pepparkakshexan* i »Hans och Greta» m. fl. och för öfrigt utfört nedanstående partier:

Jeanette i »Joconde», *Zerlina* i »Don Juan», *Puck* och *Fatima* i »Oberon», *Anna* i »Muntra fruarna» och »Afrikanskan», *Casilda* i »Hälften hvar», *Cherubin* och *Marcellina* i »Figaros bröllop», *Pamina* och *Papagena* i »Trollflöjten», *Georgette* i »Villars dragoner», *Jemmy* och *Hedvig* i »Wilhelm Tell», *Pamela* i »Fra Diavolo», *Markisinnan* i »Regementets dotter», *Iphigenia* och *Arthemis* i »Iphigenia i Aulis», *Henriette* och fru *Bertrand* i »Muraren», *Gertrud* i »Romeo och Julia», *Urbain* i »Hugenotterna», *Emilie* i »Målaren och modellerna», *Brigitta* och *Petronella* i »Den svarta dominon», *Lotta* i »De löjliga mötena», *Marcellina* i »Vatten-dragaren», *Mirza* i »Lalla Rookh», *Gerda* och fru *Ragnhild* i »Den Bergtagna», *Toinette* i »Mjöl-narvargen», *Baronessan* i »Per Svina-herde», *Christine* i »Guldkorset», *Nicette* i »Duellen», *mor Lisa* i »Till-fället gör tjufven», *Lotta* och *mor Lisa* i »Vermländingarne», *Jenny* och *Margareta* i »Hvita frun på slottet Avenel», *Siebel* och *Martha* i »Faust», *herdegossen* i »Tannhäuser», *markisinnan* och *Philomèle* i »Kungen har sagt det», *Zelida* i »Konung för en dag», *Grefvinnan* i »Trumpetaren från Säckingen», *Margaretha* i »Paul och Virginie», *Margareta Vasa* i »Gustaf Vasa», *Martha* i »Mefisto-feles», *Diana* i »Kronjuvelerna», *Obe-ron* i »Midsommarnattsdrömmen», *Inez* i »Trubaduren» och »Leonora», *Anna* i »Friskyttan», fru *Browne* i »Czar och timmerman», *Marcellina* i »Barberaren», *Giovanna* i »Ernani», *Anna* i »Den vilseförda», *En hus-hållerska* i »Hårdt mot hårdt», *En andesyn* i »Hoffmans sagor», *En hof-dam* i »Det var en gång...», *Marit* i »Den flygande Holländaren», *Fred-e-gunda* i »Granadas dotter», *Lucia* i »På Sicilien», *Margareta* i »Bybar-beraren», *Martha* i »Jolantha», *Ca-tharina* i »Vännen Fritz», *Mutter på Tuppen* i »Ett svenskt minne».

Vilhelmina Strandberg har äfven förr gjort sig känd och omtyckt som konsertsångerska samt jämte sin verk-samhet vid k. operan egnat sig åt sångundervisning.

Salomon Smith.

Bland våra mest röstbegåfvade och konstnärliga sångare på konsertstra-den räknas med skäl Salomon Smith. Få sångare hos oss ha rönt så stor popularitet, och lika gärna som man hör honom här i vår hufvudstad, där han i många år varit Musikkföreningens

gens gifne solist, lika väl emottagen är han i den danska, hvars musik-publik ofta nog fått höra honom såsom biträdande vid större vokalkonserter. Lokalt ligger också Köpenhamn honom närmare, ty han har sitt hem, som bekant, i Ystad, hvarest han efterträtt sin far såsom apotekare. I denna stads musikkf har han länge tagit en verksam del, och det var därför ej underligt att den 6 maj i år, då Salomon Smith fyllde sina 50 år, han blef högtidligen firad i egenskap af såväl en bland samhällets mest framstående medborgare som utföware och beskyddare af tonkonsten i det-samma. Redan tidigt på morgonen denna dag uppvaktades han med musik och sång af T. N. L.-sångarne på platsen samt af skånska dragonrege-mentets musikkår och under dagens lopp fick han mottaga blommor och telegram i mängd.

Med anledning af denna bemärkelsedag i sångarens lefnad ha vi velat upplifva minnet af honom genom att i dagens nummer införa hans porträtt.

Salomon Smith, som också heter Anders Vilhelm i förnamn, är född i Trelleborg d. 6 maj 1853, son af apotekaren J. G. Smith och hans maka Aug. Charlotta Bruzelius. Efter af-lagd apotekareexamen öfvertog han 1882 apoteket i Ystad efter sin far. Denne var en ypperlig tenorsångare, och i hans hem idkades mycken och god musik. Den unge Salomon fick också tidigt lära både piano- och violinspel, studerande det senare för den utmärkte musikern och komponisten Aug. Körling i Ystad och sedan för Fridolf Book. Sång fick han äfven studera i Stockholm för Julius Günther och Fritz Arlberg. Hans utmärkta, väl utbildade basröst af ovanlig höjd beredde honom tillfälle att få deltaga i Upsaliensarnes sångarfärder till London och Brüssel 1876, till Paris 1878 och Köpenhamn 1888, då han utförde solopartiet i t. ex. »Sof i ro» och »Serenade vid strandbred-den». 1884 besökte han Wien och profsjöng med framgång på operan, men föredrog vid närmare besinnande att återgå till sitt apotek i stället för att skörda lagrar på scenen. Det skulle blifva för vidlyftigt att här upp-räkna alla de stora sångverk, hvari Salomon Smith medverkat som solist. Exempelvis kan nämnas Berlioz' »Faust», »Elias», »Paulus», »Årsti-derna», Schumanns »Manfred», Verdis »Requiem» etc. Han har därjämte deltagit i turnéer med violinisten Ysaye, pianisten Reissenauer, C. F. Lundquist, Arvid Ödmann o. a. Salomon Smith är hedersledamot af flere musiksällskap, såsom i Kristianstad, Göteborg, Uppsala och Stockholm. Ystads orkesterförening har länge haft honom till ordförande och deltagare såsom violinist; han har äfven verkat

i egen violkvartett såsom 1:a violin, med Aug. Körling vid violoncellen. I dec. 1890 invaldes han till ledamot af Musikaliska akademien och har hedrats med medaljen »Litteris et artibus» samt andra dylika utmärkelser.

Miss Marie Hall.

Den nya violin-drottningen.

Musiksäsongens sensation har varit den unga engelska violinisten, miss Marie Halls debut i St. James Hall den 16 februari, då hon med biträde af Queens Halls orkester gaf sin första konsert i London inför en finfin och talrik publik, bland hvilken märktes de flesta af Londons förnämsta musiker och violinspelare. — Den unga konstnärinnan, som är endast 18 år, utförde Paganinis violinkonsert op. 6 i D-dur med orkesterackompanjemang, dessutom Tschaiowskys konsert op. 35 i D-dur samt Wieniawskis »Faust»-fantasi med en sådan glänsande teknik, ypperlig stråkföring, stor ton och uttrycksfull frasering, att hon med ens eröfrade publikens gunst. Jag har ofta närvarit vid berömda artisters debut på London-konserter, men aldrig bevistat en sådan fenomenal succès, som miss Marie Hall gjorde den kvällen, ty icke allenast åhörarne, utan alla medlemmarne i Queens Hall-orkestern och dess populära dirigent, mr Henry Wood, applåderade och hurrade af hjärtans grund. Otaliga inropningar och blomsterhyllningar kommo den unga artisten till del, och följande morgon enades alla Londons tidningar — och provinsiella, som voro representerade på konserten — att miss Marie Hall var ett musikaliskt genie, den stjärna, som nu lyste klarast på det musikaliska firmamentet.

Hon har sedan dess gifvit många konserter i de större provinsstäderna och i St. James Hall, London, för utsålda hus och med samma fenomenala succès, som vid sin debut.

I Zeitschrift der Internationalen Musikgesellschaft, Häft. 7, april 1903, anmärker med rätta den välkände musikskriftställaren hr Alfred Kalisch angående miss Marie Halls utomordentliga begåfning, att om också Joachim och Ysaye äro mera ideala i sin uppfattning af Beethovens Kreutzer-Sonat och J. S. Bachs Chaconne, så är det visst, att ingendera af dessa stora artister kunde vid 18 års ålder ha spelat dessa stycken på samma genialiska sätt, som miss Marie Hall gjorde det på sin violin-recital i St. James Hall, London, den 10 mars.

Miss Marie Halls repertoar, som består af mera än 40 nummer (alla spelas utantill), innehåller bl. a. konserter af Bach, Mendelssohn, Spohr,

Ernst, Paganini, Wieniawski, Wieuxtemps, Brahms, Bruch, Tschaiowsky samt sonater af Bach, Beethoven, Brahms m. fl. I sanning en storartad repertoar för en 18-årig violinist.

Den unga konstnärinnans lefnads-saga är så romantisk att den förtjänar att omnämnas. Miss Marie Hall är född 1884 i Newcastle on Tyne, där fadern var harpspelare i en varitörkester. Vid 8 års ålder blef hon min elev i violinspelning, och hon var så musikaliskt begåfvad, att hon redan vid 9 år kunde spela med felfri teknik och musikalisk frasering svåra sonater af J. S. Bach, Händel och Mozart. Vid den tiden hörde violinisten Emile Sauret henne och han blef så förtjust, att han, i egenskap af violinprofessor vid Royal Academy of Music, London, skref och gratulerade mig till min lilla elevs ovanliga framsteg. Redan vid den åldern ledde lilla Marie endast för sin violin och sina lektioner och var en medlem i min »Ladies' Mignon String Orchestra». Ehuru det var så fattigt i hennes hem, att hon — den äldsta af 4 små syskon — måste förrätta en tjänstflickas sysslor, så öfvade hon sig likväl 5 timmar dagligen, och var en ovanligt tillgifven och uppmärksam elev. År 1894 gjorde hon sin debut i Newcastle Town Hall på en stor konsert, som bevistades af omkring 2,000 personer. Hennes briljanta violinspel väckte stor sensation och hon blef inropad otaliga gånger. Flera inflytelserika personer, som voro närvarande, beslöto att hon skulle tagas från föräldrahemmet, sätas i en god skola och få en vårdad och fin uppfostran, men innan planen kunde sättas i verket, flyttade hr Hall med familjen till Malvern, en småstad ej långt från Birmingham. Här blef det så fattigt för dem, att fadern tog sin lilla dotter med sig ut på gator och gränder för att spela för slantar. En dag hände det att en musikalisk präst hörde henne spela utanför ett förlusteställe, och han kunde knappast tro sina egna öron då han hörde huru utmärkt bra den lilla tösen spelade sin fiol. Han tyckte det var synd om henne, och arrangerade att hon fick lektioner af mr Max Mossel i Birmingham. Hösten 1899 annonserade Royal Academy of Music i London, att den som fick högsta betygen vid en täfling, som akademien hade anställt för unga violinister, skulle bli frielev vid akademien.

Miss Marie Hall reste från Bristol, där hon då bodde med föräldrarna, upp till London för att täfla, och med stor eklat vann hon priset, men som akademien har stipulerat att alla elever — fria eller betalande — skola framvisa intyg från deras målsmän, att de ha tillräckliga medel att utan akademiens bistånd existera under lärotiden i London, och miss Marie Halls fader var alltför fattig att kunna ge ett

sådant intyg, så blef hans rikt begåfvade dotter nekad entré till akademien och fick med tungt hjärta återvända till det fattiga hemmet i Bristol.

Helt oväntadt blefvo hennes framtidsdrömmar att få egna hela sitt lif åt musik en verklighet. På våren 1900 uppträdde hon på en konsert i Bristol där mr Napier Miles, en rik musikälskare, var närvarande. Han fann att här var det fråga om en stor talang, som förtjänade att uppmuntras, hvarför han erbjöd sig att betala för miss Marie Halls musiklektioner m. m. På så sätt kom hon till London och tog ett års lektioner för mr Kruse, f. d. medlem af Joachims kvartett.

I juni 1901 hörde den ryktbare violinvirtuosen Jan Kubelik henne spela Wieniawskis violinkonsert och han blef högst öfverraskad öfver hennes utomordentliga talang. »Ni spelar beundransvärdt!» sade han till henne, »ni bör resa till Prag och taga lektioner för min forne lärare, professor Sevcik». Med tillhjälp af mr Napier Miles arrangerade Kubelik så, att inom ett par månader miss Marie Hall var installerad som Sevciks elev i Prag. Där öfvade hon sig 10 à 12 timmar dagligen och gjorde sådana glänsande framsteg, att då hon lämnade Prag sistlidne januari, professor Sevcik förklarade, att hon var den förnämsta eleven han någonsin haft. Innan miss Marie Hall återvände till England i februari gaf hon flera konserter både i Prag och Wien med briljant succès.

Medan miss Marie Hall vistades i Prag sammanträffade jag med mr Kubelik, som i entusiastiska ordalag förspådde min f. d. elev den mest lysande framtid. Hans spådom har snart besannats, ty miss Marie Hall är nu icke blott London-säsongens förklarade gunstling, utan världens förnämsta kvinnliga violinist.

Hildegard Werner.

Musikpressen.

Från Elkan & Schildknechts musikförlag har i dagarna utsändts följande musikalier:

för violin och piano:

BEDINGER, HUGO: *Air. Allegro vivace. Barcarolle* (ett häfte). Pris kr. 1, 50;

för en röst med piano:

BEDINGER, HUGO: *3 sånger vid piano*: Liten hvardagsvisa (h—e). En afton (c—f). Edelweiss (c—g). Pris kr. 1;

JÄRNEFELT, ARMAS: *Titania* (d—fiss). Pris kr. 1.

Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande har utsändt:

Sånger för mansröster XVI. 1902 års kvartetthäfte.

Hugo Bedinger, känd som god kompositör, framträder såsom sådan äfven i sina ofvannämnda violin- och sångstycken, hvilka i enkel form, som gör dem lätt utförbara, innehålla rätt anslående musik. Den sista af sångerna, »Edelweiss», har tysk text af Bodensstedt. Järnefelts »Titania» är en af de sånger, som väckte största bifallet på romanskonserterna af fru ar Järnefelt och Ekman. Den utgör den tredje af »Tre sånger, tillagnade Maikki Järnefelt», tonsättarens maka. Orden äro af Gustaf Fröding likasom n:r 2 »I solnedgången»; n:r 1 »Fågeln» har text af J. J. Weeksell.

Senaste kvartetthäftet, som utdelats till medlemmarne af »Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande», innehåller 5 sånger, belönda med tredje priset. Dessa äro följande: Ernst Ellberg: 1 Stjärnfallet, 2 Vikingasång; G. Norén: Lofsång; Jul. Wibergh: Budkaflesång; Ivar Widéen: En visa. Dessutom har styrelsen förvärfvat för årstrycket följande: Alfred Berg: »Sänd tröstens ängel»; Aug. Körling: Carina; Guld och gröna skogar; Var svensk!; Sara Wennerberg: I skogen.

Musikbref från Italien.

Genova. Firenze. Roma. Napoli.

Maj 1903.

För att gå i kronologisk ordning, torde jag denna gång i främsta rummet för tidningens läsare få presentera en konstnär, hvilken jag på väg från Milano till södra Italien »en passant» hade tillfälle att se och höra i *Genova*. F. d. underofficer i italienska armén, utmärkte sig *Lepoldo Fregoli* redan för ett tiotal år sedan under sin tjänstetid i kolonien Eritrea genom ej allenast sin transformationstalang, utan äfven genom sina vackra och omfångsrika röstmedel samt rönste därför inom sitt regemente så stort bifall, att han beslöt sig för att fullständigt från Mars öfvergå till Thalia. Sedan dess har han med alltjämt växande framgång både uppträdt i sitt eget fädernesland och företagit »konstresor», som sträckt sig ända till Nord- och Sydamerika samt kan vid ännu ej uppnådda trettio års ålder sägas ega världsrykte. Också har han af sin konung erhållit den på varieténs område väl unika utmärkelser af en riddareorden, men hans största triumf är den utomordentliga popularitet, han öfverallt åtnjuter, icke minst i världsstaden Paris, där han förra året drog fulla hus under flera månader, och hvarest han för i år har ett ännu längre engagemang.

Den stora allmänhetens förklarade favorit, besitter *Fregoli* en makalös förmåga att ensam roa och underhålla densamma under en hel föreställning,

hvarunder denne moderne Protevs med en aldrig svikande agilitet återgifver minst ett hundratal olika personager af båda könen. Såväl i dramatiskt som musikaliskt hänseende kan han sägas uppnått fulländningens ståndpunkt inom sin genre, hvilken i hans prestationer adlas till verklig konst. Särskildt lyckad är han i imiterandet af berömda operakompositörer, dirigerande sina resp. mästerverk — att ej tala om hans häpnadsväckande färdighet att agera chansonettsångerska, serpentindansös, jonglör etc., etc. I den naturlighet och sanning, i förening med karaktäristisk uttrycksfullhet samt smidighet och elegans, han inlägger hos sina mångskiftande typer, ligger hemligheten af *Fregolis* tjuskraft öfver publiken, och då han aldrig skattar åt det vulgära, måste man i honom beundra en artist i ordets fullaste bemärkelse. Därtill kommer, att han ej blott är utföfvande konstnär, utan jämväl poet och författare till en del af de spirituella småpjeser, som ingå i hans repertoar.

Förutom *Fregoli* — åt hvilken vi i hans egenskap af en i sitt slag snart sagdt unik företeelse och en »bekantskap» att göra för hemmavarande konstlärare egnat en särskild uppmärksamhet — förekom i *Genova* ej något vidare af nämnvärdt intresse; den förnämsta operateatern, »*Carlo Felice*», hade denna säsong ej upplåtit sina portar. I *Firenze* däremot sökte den mera aristokratiska *Pergola* och den populära, ännu större *Pagliano*-teatern täfla om publikens ynnest, men vare sig på grund af underlägsna artister eller vanskött ledning, blef den senare vid tidpunkten för under-tecknads ankomst nödsakad upphöra med sin verksamhet. Å den förra, där kort förut *Alessandro Bonci* i »Kärleksdrycken» briljerat med sin praktfulla tenor, gafs nu *Franchettis* senaste opera »*Germania*», till hvilken vi i en följande uppsats torde återkomma, samt *Puccinis* »*Tosca*», som här gestaltade sig till en ny triumf för denne så uppburne tonsättare, hvars för något öfver en månad sedan under en automobilfärd inträffade, lyckligtvis ej lifsfarliga olycksfall hindrat honom från att hörsamma inbjudningen till den i dessa dagar å »*Opéra Comique*» i Paris firade 100:de representationen af hans »*Bohème*». Äfven den sistnämnda hade kort förut å »*La Pergola*» erhållit en lyckad tolkning, som emellertid öfverträffades af »*Toscas*» återgifvande, hvarvid i främsta rummet den med en präktig apparition och stämman begåfvade, blott något öfver tjugo år gamla sångerskan *Rina Giachetti* — till börden florentinska — utmärkte sig genom sin i allo snart sagdt fulländade framställning af det så fordrande, för henne nya titelpartiet. Tenoren *Innocentis* sång verkade här än mera anslående än i »*La Bohème*»,

och *Scarpia* hade i *Alessandro Arcangeli** en särdeles förtjänstfull representant, ehuru det ingalunda hade skadat hans framställning af denna i och för sig ganska vedervärdiga figur, om han hos densamma inlagt ett något mera »indsmigrende» drag. I öfrigt torde vi endast framhålla utförandet af första aktens final med sitt storslagna »*Te Deum*» och den vackra iscensättningen, i fråga om hvilken det endast verkade störande att se prästerna, som deltaga i processionen under det nyssnämnda, försedda med mustascher, en i ett katolskt land så mycket mera oförlätlig nonchalans!

Å *Costanzi*-teatern i *Roma* var af stort intresse att återhöra den redan i början af hennes karriär under två säsongers engagemang vid Stockholmsoperan högt uppburna grefvinna *Fausta Labia*, hvilken såsom *Margareta-Helena* i »*Mefistofele*» och i *Aidas* titelparti visat sig gjort betydliga framsteg samt såsom *Brünhilde* i »*Siegfrid*» gaf en synnerligen vacker tolkning åt en för henne ny uppgift. Af öfriga medverkande i nämnda operor må i främsta rummet anföras två sångare »di primo cartello», *Enrico Caruso* och *Francesco Marconi*, hvaraf den förre, ännu i sin bästa ålder och i besittning af en ovanligt vacker stämma, äfven här i *Fausts* och *Radamès'* partier utfövat sin vanliga tjusningsförmåga, den senare åter, till börden romare och nu närmare femtio-talet, dokumenterade sig, jämväl i *Boitos* verk, alltjämt såsom en sällsynt fin och öfverlägsen konstnär, särskildt genom sitt hänförande »*mezza voce*» samt, i det hela taget, framställningens utsökta nobless; efter längre tids frånvaro från sin fädernestad mottogs ock den celebre tenoren i sin gamla glansroll, af honom kreerad för bortåt tjugo år sedan, med entusiastiskt bifall. — Wagners senare operadiktning, särskildt »*Nibelungen*»-tetralogien, tyckes, trots all beundran, den äfven här i landet oemotståndligt framkallar för den store tyske mästarens väldiga genius, ej fullt lämpa sig för italiensk smak och artist-individualitet. Också har *Siegfrid* härstädes hittills allenast erhållit två tolkar, *Giuseppe Borgatti*, hvilken lär besitta snart sagdt samtliga för en idealisk representant af den Germanske hjälteynglingen erforderliga egenskaper, samt *Raffaele Grani*, hvilken, ehuru jämväl rösten förräder, att åren börjat taga ut sin rätt, åtminstone förtjänar erkännandet, att han å »*Costanzi*» gaf en fullt acceptabel framställning af densamma. En af Italiens yppersta barytonister var *Giuseppe Pacini* en föga mindre förträfflig *Wotan* än *Amonasro* i »*Aida*».

Samtidigt med — tyvärr ej vid sidan af — *Marconi* har Italiens mest

* Säsom en kuriositet må antecknas, att det första ord, sakristanen riktar till *Scarpia*, är »*Arcangeli*» (ärkeänglar).

ryktbara nu levande primadonna, *Gemma Bellincioni* lätit höra sig först i »La Traviata», måhända hennes förnämsta paradroll. Med bortseende från att hon uppnått samma särskildt för en sångerska »betänkliga» ålder som denne, äro hennes musikaliska prestationer höjda öfver allt beröm, och hvad de sceniska beträffar, så vare det nog sagdt, att hade hon på allvar realiserat sin för några år sedan hysta afsikt att egna sig åt rent dramatiska uppgifter, så hade hon säkerligen skapat sig ett lika berömdt namn på det senare som på det lyriska området. Vid reprisen af den Verdianska operan återgafs Alfredo af den unge, särdeles lofvande tenoren *Marcolin*, hvilken under förra säsongen å samma teater gjorde sin första, ganska lyckade debut såsom Walthar i »Mästersångarne», och Germont d. ä:s parti kunde näppeligen ha fallit i bättre händer än Pacinis.

Senast efter de sedvanliga karnevalsferierna* beredde Bellincioni-en fullständig öfverraskning genom en framställning af helt olika karaktär, i det hon med anslående ungdomsfriskhet och naivitet utförde den maskulina titelrollen i Humperdincks först nu i Roma upptagna »Hansel och Gretel». Enär hon ypperligt sekunderades af *Lina Pasini Vitale* — kapellmästarens maka —, samt ensemblen utfylldes af så framstående artister som *Giuseppe Pacini* och *Elisa Bruno*, hvars öfverdådiga »strega marzipana» (pepparkakshäxan) förtjänar framhållas jämte hennes Amneris i »Aida», äfvensom orkestern under *Edoardo Vitale*s säkra ledning lät alla partiturs finesser komma till sin fulla rätt, var det ej att undra på, att jämväl här den älskliga operan verkade synnerligen anslående på publiken. Af härvarande kritik betecknas densamma såsom ett fullt originellt uppslag med hänsyn till idé och form i en ny genre, ett verkligt konstverk, åstadkommet med jämförelsevis enkla medel, i hvilket komponisten, gående i sådana fotspår som Beethovens och sin läromästare Wagners, uppnått den symfoniska diktningens högsta sfärer.

Efter en ganska lofvande början, med *Franchetti*s »Germania» samt uppträdanden af *Alessandro Bonci* och *Giuseppe Krimer*, en nyupptäckt tenor — förut »giornalista» eller ambulerade tidningsförsäljare — med särdeles vackra röstresurser, kan fortsättningen af S. Carlo-teaterns i *Napoli* »stagione» just ej sägas varit vidare remarkabel. Mindre förvånande, med hänsyn till att, medan Italiens öfriga större lyriska scener hålla sig med en enda, men verkligt förstklassig kapellmästare, densamma experimenterar med ett treltal olika sådana af åtminstone sekunda,

* Under nämnda tidpunkt förekomma i flertalet teatrar uteslutande »veglioni» (kostym- och maskeradbalen).

om ej ändå lägre rang. På sista tiden hafva de mest lyckade föreställningarna utgjorts af »Aida» och framför allt »Tosca» med de unga, talangfulla artisterna *Livia Berlendi*, *Giuseppe de Luca* och *Gius Anselmi*. Den senare, hvilken vi redan för ett par år sedan omnämnde i »Sv. Musiktidn.» med anledning af hans förhoppningsfulla Elvino i »Sömngångerskan» — jämväl å »S. Carlo» —, har sedan dess tagit ett betydande steg framåt på sin konstnärsbana. Också vardt hans Cavaradossi en stor »succès», som kulminerade i det utsökt känslfulla och af en sällsynt charme präglade föredraget af tredje aktens romans, i det han hittills hvarje gång, hälsad af publikens varma bifall, nödgats repetera denna ej mindre än tre gånger — äfven här i landet en rätt ovanlig utmärkelse! Tyvärr är hans i högsta måtto sympatiska, men ej vidare kraftfulla stämma af så spröd beskaffenhet, att den största försiktighet är af nöden, om han ej tämligen snart skall komma att förlora densamma.

»S. Carlo» har just färdigt ett nytt program, upptagande, förutom den »stående» baletten, *Delibes*' »Coppelia», oförtrutet upprepade hela spelåret igenom, *Giordanos* otvivelaktigt mest anslående opera, »Andrea Chenier»,* men enär rollfördelningen, med direktionens förklarade favorit, den ej långt ifrån utsjunge spanske tenorsångaren *Francisco Viñas* i den unge skaldens parti, ej är vidare lockande, anse vi lika litet mödan lönt att härför som för att taga kännedom om den i dagarna med ingenting mindre än *Meyerbeers* »Hugenotterna» ånyo öppnade »Teatro Bellini», en operascen af öfvervägande »populär» art, ytterligare fördröja afsändandet af förevarande korrespondens.

Anteros.

P. S. Till sist en »mention honorable» af och en varm rekommendation äfven åt hemmavarande musikvänner, åtminstone dem, som äro något mäktiga italienska språket, för Italiens obestriddligt f. n. förnämsta musikrevy, »Musica et Musicisti», hvilken från och med detta års början af *Giulio Ricordi* utgifves en gång i månaden såsom en ny följd af denne förläggares dittills publicerade »Gazetta musicale di Milano». Genom ett måhända till och med alltför rikhaltigt innehåll, i det densamma förutom med musikvärlden jämväl sysselsätter sig med den dramatiska konsten och dess utöfvare äfvensom tillmåter ett väl stort utrymme åt en vanlig romanföljetong, och en särdeles tilltalande utstyrsel, med talrika porträtt, autograf-facsimiler och andra fint utförda

* Denna, med sitt intressanta ämne från franska revolutionstiden, vore säkerligen värd att representeras jämväl i Sverige.

illustrationer, samt, icke minst, genom synnerligen fördelaktiga ekonomiska villkor, enär abonnenterna för en summa, motsvarande det i och för sig högst moderata preumerationspriset: 6 lire — 4 kr. 75 öre — hafva rättighet att ur det så betydande Ricordiska musikförlaget göra ett urval efter eget behag, har nämnda firma åstadkommit allt för att tillförsäkra det nya företaget en storartad framgång.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. Teatern. Maj 19, 25 BIZÉT: *Carmen* (Don José: hr Herold gäst; Carmen: frk Edström). — 20, 22, 24 WILH. PETERSON-BERGER: *Ran*. Handling i 3 akter för soli, kör och orkester. (Sten Folkeson, herre till Solö: hr Sellergren; Rikissa, hans husfru: frk Edström; Ingrid, deras dotter: fru Hellström; Waldemar, Ingrids trolovade: hr Ödmann och Ulf Tufvesson,) riddare: hr Wallgren; Mårten Prest: hr Söderman; Bengt, Waldemars vapensven: hr Ericson; en tjärna: frk Lindegrén, en tjänare: hr Arrhenius; Ran: fru Jungstedt). — 21 BOITO: *Meftistofeles* (Pantalis: fru Claussen, deb.). — 23 R. WAGNER: *Lohengrin* (Lohengrin: hr Herold, gäst). — 27 GOUNOD: *Romeo och Julia*. — 28 SAINT-SAËNS: *Simson och Delila*. — 29 DONIZETTI: *Regementets dotter*; MASCAGNI: *På Sicilien*. — Juni 1. MEYERBEER: *Profeten* (Fides: fru Mandahl, deb.). — Juni 2. *Sigurd Jorsalfar*, skuespil i 3 akter af Bjørnstjerne Bjørnson. Musik af Edw. Grieg.

Vasa-teatern. Maj 17—23. HERVÉ: *Lili* (Lili: fru E. Meissner). — 24—30. *Niniche*, komedi-operett i tre akter af Alfr. Hennequin och Alb. Millaud. (Grefvinnan Corniska, fru Sillery: fru E. Meissner; fru Mandahl, deb.); greve Corniski, Gregoire: hrr Eliason, Barklind.)

Svenska teatern. Maj 16, 18, 19. CHARPENTIER: *Louise*. — 17, 28, 29, 30 HERVÉ: *Lilla Helgonet* (Denise, Priorinnan: frk Ek-löf, fru Bodén; greve de Château: Gibus, Celestin: hrr Ringvall, Lund; Fernando, Gustave, Robert: hrr Schücker, Svensson, Henning). — 21 *Vermvändingarne* (matiné); OFEENBACH: *Storhertiginnan af Gerolstein*, opera-buffa i 4 akter af H. Meilhac och Lud. Halévy. (Storhertiginnan: fru Anna Norrie, gäst; Wanda: frk Hamberg; Fritz, prins Paul, baron Puck, general Brum, baron Grogg: hrr Schücker, Adami, Engdahl, Ringvall, Bergström.)

Djurgårdsteatern. Juni 1. C. M. ZIEHRER: *Vagabonderna*, operett i 3 akter af L. Brenn & C. Lindau (Mucki von Rodenstein, Rudi von Muggenheim, Mimi, Bertha, Anna: fru Wahlgren, frkn Leüman, Falk, Rosa Grünberg, Mankell; Furst Gilka, Fliederbusch, von Geltnéky, Roland, Rampel: hrr Wahlbom, Ullman, Liander, Allum, Wesslau).

Vetenskapsakademien. Maj 20. Vis- och Bellmansafton af skulptören BRUNO ASPELIN från Helsingfors.

Herr Herold afslöt sitt framgångsrika gästspel denna gång med Don José i »Carmen». Dessförinnan framträdde operans stora svenska nyhet för säsongen: Peterson-Bergers »Ran», inför fylld salong och med afgjord framgång, hvartill handling och musik, uppsättning och utförande samfäldt bidrogo. Att först hålla oss till det yttre, har Thorolf Janson åstad-

kommit praktstycken i dekorationsväg: hafsviken med Solö slott i bakgrunden, Rans festsal på hafsbottnen, den ståtliga riddarsalen på Solö i tredje akten och slutscenen med det sjunkna slottet på hafvets botten. Sceneriet i Rans sal likasom vid den pompösa bröllopsfesten äro utmärkta. Kompositören-författaren har heder af regien, balettmästaren af sina anordningar och hr Hennebergs direktion förtjänar allt beröm. Den hufvudsakligen deklamatoriska sången uppbäres af en intressant, välljudande orkestrering utan störande dynamiska kraftyttringar. Att Wagner tjänat som förebild är naturligt; ledmotiv saknas icke heller i orkestern. Vid sidan af det deklamatoriska framstå vackra avslutade melodier och körer, som göra god verkan, såsom bröllopsgästernas i första och tredje akten, speciellt tärnornas och svennernas sköna lycksönskningskörer, och slutkören bakom scenen. I första rummet har Ingrid vackra sångpartier, och duetten mellan henne och Waldemar hör till verkets glansnummer. Ran är mera vanlotad i musikaliskt hänseende, ehuru hennes sång väl borde vara förföriskt tjusande. Början af pjesen, med hafs-tärnornas långa tirader och Rans samtal med dem, borde betydligt reduceras. Äfven en och annan longör i det följande kunde strykas, så att tiden för utförandet kunde inskränkas till 3 1/2 timme åtminstone. Alla roller hafva de bästa representanter. Fru Hellström visar sig, särdeles i andra akten, såsom en stor tragedienne och sjunger öfverlägset. I denna akt synes oss moderns berättelse om sin ungdomskärlek mindre lyckad genom sin balladform, hvilken förefaller påklitrad. De särskilda personerna äro musikaliskt väl karaktäriserade. »Ran» kommer säkert att nästa spelår gå många gånger öfver scenen och vi torde då få tillfälle att yttra oss mera om operan. Framgången vid premiären var, som sagdt, stor och bifallsyttringarna särdeles lifliga, ledande vid slutet till en mängd inropningar, hvarvid, utom artisterna, komponisten, kapellmästaren och dekorationsmålaren blefvo hyllade.

Kristiania Nationalteaters debut å k. teatern med Björnsons »Sigurd Jorsalfar», blef en fullständig triumf. Artister, spel, uppsättning — allt förstklassigt. Vi ha dock här att endast fästa oss vid musiken. Grieg har, som bekant, skrivit en härlig musik till skådespelet, bestående hufvudsakligen af 1. Inledning, 2. Borghilds dröm, 3. I kongshallen, och 4. Hyllningsmarsch. Alla afdelningarna ha förspel. Ypperligt är skalden Haldors kväde med slutkör, och detta sjöngs särdeles vackert af hr Ludvig Bergh. Nationalteaterns kapellmästare Halvorsen anförde talangfullt. — »Storhertiginna», Offenbachs glada operett, har

med god besättning, fru Norrie i första rummet, gjort lycka på Svenska teatern. Djurgårdsteaterns nyhet, med roande text och musik à la Strauss, tros komma att hålla sig länge uppe. Vi ha ännu icke, då detta skrives, fått tillfälle att göra dess bekantskap. — Hr Bruno Aspelin visade sig vara en god »vis- och Bellmanssångare» med god, fast ej stor röst, och talang som lutspelare. Programmet upptog 4 sånger från Finland, 4 sånger från södern och 4 Bellmanianer, utom extranummer. Sångaren skördade varmt bifall af sina åhörare, som dock ej voro synnerligt talrika.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. Teatern avslutade spelåret d. 1 juni. Därefter har 2—6 juni Nationalteaterns i Kristiania medlemmar under ledning af sin direktör Björn Björnson gästade här, uppförande först »Sigurd Jorsalfar» af Björnstjerne Björnson med musik af Grieg — den enda pjes med musik på spellistan. Kapellmästaren Halvorsen vid Nationalteatern dirigerar orkestern, som utgöres af medlemmar i vårt hofkapell. Äfven operans kör och balett medverkade.

Till kammarsångaren Wilhelm Herold öfverlämnades d. 24 maj genom öfverintendenten Burén vid en middag, till hvilken han af denne var inbjuden, riddartecknet af Vasaordens första klass. Som personlig gåfva erhöill kammarsångaren samma tecken i miniatyr. — Hr Herold är engagerad att uppträda i juni på Coventgarden-teatern i London, då han skall sjunga på tyska i »Lohengrin» och »Mefistofeles».

Musikaliska akademien firade sin högtidsdag på middagen d. 19 maj under kronprinsens presidium. Efter det sekreteraren dr Valentin uppläst sin årsberättelse om akademiens och konservatoriets förhållanden samt märkliga under året timade tilldragelser i musikkvärlden, vidtog en konsertafdelning under medverkan af operasångaren Henning Malm och konsertmästaren Lars Zetterquist, musikkonservatoriets förstärkta kör och k. hofkapellet under hofkapellm. C. Nordqvists ledning. Programmet upptog: Joh. Brahms: »Sång om ödet» (»Schicksalslied») för kör och orkester; Franz Berwald: Konsert (ciss-moll) för violin och ork; 1:a satsen; Hector Berlioz (18¹¹/₁₂03—18⁹/₃69): »Flykten till Egypten» a) uvertyr, b) Hordarnes afskedssång till den heliga familjen; Edv. Grieg (f.

15/₆ 1843): »I höst» konsertuvertyr för stor orkester.

Vid akademiens månadssammankomst d. 28 maj, under ordförandeskap af vice preses, justitierådet Karl Silfverstolpe, beviljades på ansökan prof. C. J. Lindberg afsked från 1 inst. oktober ifrån befattningarna såsom lärare i violinspelning och orkesteranförare vid konservatorium. Sedan utnämnde läraren i instrumentering och komposition, hr Hugo Alfvén, af k. m:t beviljats förlängd tjänstledighet, förordnades kammarmusikus Ernst Ellberg att under tiden upprätthålla befattningen. Akademiens bibliotek anmälades ha fått till gåfva af ingenjör Frederic Hesselgren ett af honom författadt arbete: »Etude sur les intervalles harmoniques».

Hyllade operasångerskor. För fru Caroline Östberg hade med anledning af hennes 50-års-födelsedag operachefen, öfverintendenten Burén den 16 maj på aftonen anordnat en fest uti Café Riches festvåning. Inbjudna voro, utom hedersgästen operans kapellmästare och artister, inalles ett 40-tal. Vid supén tolkade värden de känslor af aktning och beundran som ägnas fru Östberg, till hvilken dessutom öfverlämnades en textad hyllningsadress, undertecknad af 41 personer, tilhörande operans personal.

Då fru Östberg i dec. detta år firar sitt 30-års-jubileum som operasångerska ha vi anledning att ånyo egna henne vår uppmärksamhet.

Till hedrande af fru *Wilhelmina Söhrling-Strandberg*, som nu lämnar k. operan, gafs d. 26 maj, Wilhelminadagen, af kamrater vid operan en afskedsfest för henne å Hasselbacken. Det första talet för hedersgästen hölls af öfverintendenten Burén, och under festens fortgång tolkade vidare operasångaren C. F. Lundqvist i ett synnerligen varmt och hjärtligt tal de närvarandes aktning och tillgifvenhet för den högt värderade sångerskan.

Musikuppväisning ägde rum d. 25 och 26 maj i Vetenskapsakademien med elever i fröken Hulda Holmströms musikskola, första dagen med de yngsta eleverna, andra dagen med mera försigkomna och äldre.

Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande hade den 20 maj årsmöte på Hasselbacken under ordförandeskap af öfverintendenten A. Burén.

Enligt berättelsen var ledamotsantalet vid årsskiftet omkring 1,500. Ombudens antal var 74, och 4 nya ha under det gångna året antagits. Inkomsterna utgjorde 3,842 kr. och utgifterna 1,924 kr. Behållningen har ökats från 4,432 kr. till 4,940 kr.

Ansvarsfrihet beviljades. Till ordförande återvaldes öfverintendenten A. Burén, till vice ordförande dr A. M.

Myrberg, till skattmästare musikhandlaren Carl Johnn och nyvaldes till sekreterare efter öfverdirektör John May, som nu tjänstgjort i 12 år i denna egenskap men nu undanbedt sig återval, tandläkaren C. Högborg. En af medlemmarne gaf ett erkännande och tack åt den afgående sekreteraren, hvilket åhördes af sällskapet stående och följdes af handklappningar. Till styrelsemedlemmar för öfrigt återvaldes grosshandlaren Fr. Schram, regementsläkaren A. Kull och öfverstelöjtnant A. Ellsén. Till revisorer återvaldes med. dr Thom Björklund, och statskommissarien P. Södermark med direktör Fredr. Fant och med. dr Nils Bellander som suppleanter.

Till ledamöter i prisnämnden återvaldes dr V. Svedbom, förste hofkapellmästaren C. Nordqvist, och nyvaldes (efter dr A. Kull) dr A. Lindgren.

Vid utgångstiden för pristäflan för 1902 hade inkommit 100 kompositioner af 51 olika tonsättare, men prisnämnden ansåg ingen böra erhålla pris, hvilket ock blef sällskapets beslut; det är första gången detta händt på många år. Beslut fattades att äfven för innevarande år anordna en pristäflan i enlighet med sällskapets program med ett första pris på 500 kr., ett andra på 300 och ett tredje på 100 kr.

Efter förhandlingarnas slut sjöngo de till ett 40-tal uppgående sångarne, de flesta tillhörande Kvartettsångareförbundet, under anförande af kassör J. Ullstedt, några af de senare årens kvartetter, »Vackra sky» af Brolén, »Var svensk» af Körling och »Skeppet» af Myrberg.

Konsertföreningen hade på onsdagen d. 20 maj sammanträdde i Operans foajé under ordförandeskap af öfverintendenten Axel Burén.

Styrelsens berättelse för det första verksamhetsåret föredrogs. Tolf orkeskonserter ha gifvits, af hvilka 6 abonnemang, 2 extra och 4 folkkonserter. Berättelsen slutar med ett tack till de personer som lämnat bidrag till föreningens utgifter. Dessa belöpte sig till 31,000 kr., af hvilka aflöningar ensamt för orkestern uppgingo till 17,000 kr.

Ansvarsfrihet beviljades. Till styrelseledamöter valdes öfverdirektör John May, ordförande, hr Wilh. Stenhammar, vice ordförande, vice härads höfding E. Lidforss sekreterare (efter hr E. Högman), och hr Tor Aulin, dirigent, samt fru Charlotta Asplund, friherrinnan Ebba Rudbeck, grefvinnan Maria Wrangel, hr Richard Andersson, ingenjör Harald Kinberg, fru Dagmar Möller (efter fru Anna Boborg) och hr H. Hamnqvist (efter hr Rob. Thegerström.)

Till revisorer valdes öfverintendenten A. Burén och notarien O. Fürstenberg, med direktör O. Samson och hr M. Davidson som suppleanter.

W. Peterson-Bergers porträtt i förra numret af denna tidning togs efter en särdeles lyckad fotografi från H. Hamnquists välkända atelier härstädes, hvilket ej kom att i tidningen signeras. Våra porträttklichéer äro sedan länge utförda på Justus Cederquists härvarande ansedda kemigrafiska anstalt.

Svensk Annonstaxa 1903 har utgivits af Svenska Telegrambyråns Annonssafdelning, 12:te upplagan. Häftet innehåller, såsom föregående, afbildningar af byråns lokaler i hufvud- och filialkontoren samt ett par kartor.

Gefle. Operasångaren Axel Nordquist från Stockholm gaf konsert härstädes å läroverkssalen d. 13 maj biträdd af en utländsk pianist, hr Uyma, som ackompanjerade och spelade solo några mindre pianonummer. Publiken var fåtalig men bifallet rikligt. Herr Nordquist berömmes för nobless i uppfattningen och konstnärlighet i föredraget. Båda konserterade äfven i Sandviken.

Från våra grannland.

Kristiania. Maj 1—31. Nationalteatern har af pjäser med musik uppfört »Peer Gynt» ($\frac{6}{5}$ sista ggn) samt »Carmen» och »Trubaduren» med fru Oselio-Björnson, som gäst, samt hr Halfdan Rode, hvarje opera några gånger. I »Trubaduren» sjöng fru O-Bj. Azucenas parti för första gången här. I denna roll debuterade hon d. 8 jan. 1883 i Padua med stor framgång. Den 17 maj — »frihetsdagen» — gafs en festföreställning på denna teater med konsert och deklamation. Konsertprogrammet upptog af J. Svendsen: Festpolonäs, »I fjol gjätt ej gjeitin» (stråkor.), Rhapsodie; Grieg: Naar brudefolget drager forbi; Halvorsen; Tordenskjold-sangene; Sinding: »Vi vil os et land» (Ludvig Bergh). — Cæcilia-föreningen har ännu en gång uppfört Haydns »Skapelsen» med samma biträdande som förut i april. — I St. Hanshaugen har Nationalteaterns orkester från 23 maj börjat sina friluftskonserter.

Helsingfors. Maj 1—31. Svenska teatern har i början af maj uppfört operetten »Söndagsbarnet», annars haft dramatisk repertoar med fru Joh. Dybvad som gäst. Folkteatern har gifvit »På Gröna Lund» likasom Finska teatern (där kallad »Vapun päivänä»). Den 3 maj gaf Akademiska sångföreningen konsert i studenthuset och d. 2 konserterade »Studenternas blandade kör» med biträde af hr Bruno Aspelin och en del af »Suomen Laulu». Sönd. d. 3 maj gafs ock en konsert i Brandkårshuset af hr Gustaf Linden, biträdd af fru Hilda Castegren, hrr O. Fohström (violoncell), E. Hajek (violin) och G. Wingård (deklam.).

Till förmån för de nödlidande i Finland gafs g. 16 maj en konsert under magister Siegborgs direktion med biträde af fru Dagmar Hagelberg och frk Irene Jakobsson (sångerskor), samt hrr A. Ojanperä och O. Merikanto. Programmet upptog sånger af Sibelius, Järnefelt och Merikanto samt till slut Gades »Elverskud» (Oluf: hr Ojanperä). Offentliga uppvisningar ha egt rum af Helsingfors' musikinstitut i Tyska kyrkan (kompos. af J. S. Bach, Mendelssohn, Richter) och af Helsingfors' klockare- och organistskola, hvars föreståndarinna är Emmy Achté. Vid denna uppvisning i Gamla kyrkan upptog programmet: I Koralsång och koralspel; II Soloföredrag i sång och orgelspel.

Köpenhamn. Maj 1—31. Kgl. teatern har i maj haft följande pjäser med musik på repertoaren. Främst må nämnas Wagners »Siegfried» med följande rollbesättning: Siegfried: hr Cornelius, Mime: Knudsen, Alberich: C. Madsen, Fafner: Müller, Vandraren: hr John Forsell, som gäst; Erda: frk Dons, Brynhild: fru Brun, Skogsfågeln: frk Möller. Hr Forsell har för öfrigt gästtat som Don Juan, grefven i »Figaros bröllop», Sjökonungen i »Vikingablod». »Liden Kirsten», 2-aktopera af H. C. Andersen med musik af J. P. E. Hartmann upplefde d. 3 maj sin 150:de föreställning. För öfrigt har gifvits »Orfeus och Eurydice» samt Bournonvilles baletter »Fiskaren och hans brud», »Brudfärden i Hardanger» äfvensom »Coppelia». Folkteatern har uppfört »Niniche» med fru Oda Nielsen i titelrollen, Casino »Wienerblod». Föreningen för understödjande af behöfvande musklärare och lärarinnor har i Tivolis konsertsalong gifvit en konsert med biträde af fru Joh. Brun, hrr Fini Henriques och John Forsell samt Joachim Andersen med hans orkester. Annandag Pingst konserterade där Göta P. B.s sångkör från Göteborg med sånger af Wennerberg, Svedbom, Norman och 5 Bellmanssånger. — Till d. 3 och 4 juni annonserades konserter af kompositören John Philip Sousa med hans »berömda amerikanska militärorkester, 60 man» och som solister: miss Estelle Liebling (koloratursopran), miss Maud Powell (violin) och mr A. Pryer (basunvirtuos).

Från andra land.

Paris. Berlioz »Damnation de Faust» har uppförts å Théâtre Sarah Bernhardt bearbetad för scenen af direktören för operan i Monte Carlo, Raoul Gunsbuorg, och med Colonne som orkesterdirigent. Emma Calvé sjöng öfverlägset Margaretas, Alvarez likaså Fausts och Renaud Mefistos resp. partier. De tre första akterna mottogos med entusiasm, men sista akten, som

fått för mycken prägelse af utstyrselstycke, väckte opposition hos en del af publiken, under det att den andra svarade med frenetiskt bifall.

Karlsruhe. Andr. Halléns »Walde-marsskatten» uppfördes den 24 april å hofteatern i Karlsruhe under namn af »Waldemar». Operan gjorde lycka hos publiken och omnämnes med beröm af kritiken, som särskildt framhåller hela andra akten och Avas stora slutaria. Avas parti sjöngs af fru Mottl och Waldemars af hr Büttner.

Dödsfall.

Dayas, William, Humphrey, pianist, konservatorielärare, komponist, f. 12 sept. 1864 i Newyork, † 3 maj i Manchester. D. tjänstgjorde redan vid 14 års ålder som organist. Han kom öfver till Tyskland och studerade i Berlin orgel för K. A. Haupt och piano för H. Ehrlich. Han nämnes ock som en af Liszts' sista lärjungar. År 1890 blef han Busonis efterträdare såsom pianolärare vid musikinstitutet i Helsingfors, där han verkade i tre år, hvarefter han flyttade till Düsseldorf; 1894 var han en tid lärare vid konservatoriet i Wiesbaden och begaf sig sedan åter till Amerika. D. har komponerat orgelsonater, en stråkkvartett, fyrehändiga valser för piano m. m. Hans fru var äfven skicklig pianist och lät höra sig såsom sådan på konserter i Helsingfors.

Rappoldi, Eduard, utmärkt violinist, professor, f. 21 febr. 1839 i Wien, † i Dresden vid midten af maj

månad. Han var lärjunge af L. Jansa och J. Böhm (violin) samt S. Sechter (teori) vid konservatoriet i Wien, 1854—61 medlem af hofkapellet därst., 1861—66 konsertmästare i Rotterdam, 1866—70 kapellmästare i Lübeck, Stettin och Prag, 1871—77 lärare vid musikhögskolan i Berlin, sedan hofkonsertmästare i Dresden, till 1893 äfven violinlärare vid konservatoriet och frånträdde 1898 sina befattningar.

Reichmann, Theodor, berömd tysk operasångare, f. 15 mars 1849 i Rostock, afled 22 maj å sanatoriet Marbach vid Bodensjön. I sin ungdom cigarrhandlare utbildade han sedan sin vackra barytonstämma för Elsler och Mantius i Berlin samt Lamperti i Milano. Efter åtskilliga engagemang kom han till Pollini i Hamburg, till München (1874) och Wien, tillhörande dess hofopera 1882—89. Efter gästspel på flera scener återkom han till hofoperan i Wien. Reichmann var en utmärkt Wagnertolkare (kreerade 1882 Amfortas i Bayreuth) och en utmärkt skådespelare.

Sanderson-Terry, Sibyl, den berömda, äfven med sin skönhet tju-sande, amerikanska sångerskan afled i Paris d. 16 maj af lunginflammation. Sibyl Sanderson föddes d. 7 dec. 1865 i Sacramento, Kalifornien, dotter af en högre ämbetsman. Af modern fördes hon till Paris och idkade där sångstudier först vid konservatoriet sedan för Sbriglia och fru Marchesi. Hon försökte sig på scenen först i Haag såsom Julia och Manon, debuterade sedan på Opéra Comique i Paris d. 15 maj 1889, då hon kreerade titelrollen i Massenets »Esclarmonde» med utomordentlig succès, sjöng därefter

i »Manon» och kreerade titelrollen i Saint-Saëns' »Phryne» 1893; hon fästades samma år vid Stora operan och kreerade där i Massenets »Thais» det för henne skrifna titelpartiet. Sedan hon 1895 besökt sitt hemland och uppträdt på Metropolitanoperan i Newyork gifte hon sig 1897 med Antonio Terry, fransman och rik plantageegare på Cuba, drog sig sedan från teatern och var lidande af sjuklighet ett par år; 1899 dog hennes man. Sedan lät hon åter höra sig i »Manon» på Opéra Comique och under en turné sjöng hon i Berlin i Wintergarten. År 1901 firade hon jämte Tamagno stor triumf i Paris på en afskedsföreställning af Aug. Worms, Comédie Française's berömda societär, då hon prisades för sin ännu vackra röst, djup känsla och stor teknik.

Till våra prenumeranter!

Med teatrarnas stängning och sommarens inträde har det högre och egentliga musiklivet afstannat här i hufvudstaden, såsom för öfrigt nästan öfverallt, och därmed äfven intresset för detsamma trängts tillbaka. Svensk Musiktidning gör därför, i likhet med några andra musiktidningar, sitt vanliga sommaruppehåll, under »den döda säsongen». Från och med nästkommande september månad fortsättes tidningen, såsom förut, med två nummer i månaden.

Vördsamast
REDAKTIONEN.

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK

Kongl. Hofleverantör
GÖTEBORG
Etablerad 1843

Begagnade
instrument tagas
i utbyte.
Bekväma afbe-
telningsvillkor.

Den enda svenska Pianofabrik, som vid
mångfaldiga täflingar alltid erhållit hög-
sta priset.

Talrika intyg från
framstående
musici och
konstnärer.

GULD MEDALJ »för utmärkta flyglar och pianinos»

Göteborg 1891 Malmö 1896
Stockholm 1897

ensam bland svenska pianofabriker.
Inalles 21 första pris

Pianomagasin.

Svenska Pianinos: Största lager
från J. G. Malmsjö, Kongl. Hofleverantör,
S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P.
Löfberg & C:o, Stavenow & C:o m. fl.

Utländska Pianinos: från G.
Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel
& Lechleiter.

Flyglar: fr. J. G. Malmsjö, Steinweg
Nachf. m. fl. — **Orglar:** från Mason
& Hamlins världsberömda firma.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Petterson & C:o,
13 Malmskilnadsgatan 13, Stockholm.

A.-B. Skandinaviska Orgel- & Pianofabriken

(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)

Grundad 1865

rekommenderar sin **Orglar** för kyrkor, skolor och hemmen samt **Pianinon.**

Obs! Uteslutande svensk tillverkning och följaktligen af utmärktaste och solidaste beskaffenhet.

Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.

Utställning & kontor Mästersamuelsgatan 32, Stockholm.

Innehåll: Wilhelmina Strandberg (med porträtt). — Salomon Smith (med porträtt). — Miss Marie Hall, den nya violindrottningen (med porträtt), af Hildegard Werner. — Musikpressen. — Musikbref från Italien. Genova, Firenze, Roma, Napoli, af Anteros. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Dödsfall. — Till våra prenumeranter. — Annonser.